

Sygn. akt II K 116/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Tomasz Zieliński

Protokolant – sekr. Anna Rogojsza, st. sekr. sąd. Aneta Dybikowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.- -----

po rozpoznaniu w dniach: 23.05.2019 r., 09.07.2019 r., 24.10.2019 r., 14.11.2019 r. sprawy

1).D. P. (1)

urodz. (...) w W.

syna H. i T. z d. G.

oskarżonego o to, że:

W bliżej nieustalonym okresie od września 2017 roku do dnia 23 marca 2018 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Powiatowy Urząd Pracy w G., w ramach umowy zawartej pomiędzy Powiatowym Urzędem Pracy w G. z dnia 25 lipca 2017 roku a (...) D. P. (1) z siedzibą w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.444,40 zł, poprzez wprowadzenie w błąd co do ilości godzin pracy świadczonej przez pracownika M. Ł. i wysokości wypłacanego jej wynagrodzenia, w sytuacji gdy M. Ł. wbrew treści przedstawionych dokumentów stanowiących załącznik do wniosku o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych, gdy w okresie od dnia 18 października 2017 roku do dnia 27 października 2017 roku nie świadczyła pracy z uwagi na odbywanie ćwiczeń wojskowych, natomiast od dnia 28 października 2017 roku do dnia 30 października 2017 roku przebywała na urlopie, w okresie od dnia 01 grudnia do dnia 04 grudnia 2017 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim, nadto w miesiącach listopadzie i grudniu 2017 roku nie była przez pracodawcę dopuszczana do pracy, wykonując swoje obowiązki poniżej wymiaru czasu pracy wynikającego z zawartej umowy o pracę, a nadto posłużył się jako autentycznymi dokumentami stanowiącymi obligatoryjny załącznik do wniosku o refundację w postaci listy obecności za listopad 2017 roku, oraz listy płac i listy za wrzesień 2017 roku na którym naniósł podpis o treści (...) w miejscu przeznaczonym dla pracownika oraz posłużył się jako autentycznym dokumentem w postaci listy obecności za październik 2017 roku w zakresie którego podpisy o treści (...) w miejscu przeznaczonym dla pracownika zostały podrobione przez inną osobę, a nadto usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 1.888,96 zł, po tym jak w dniu 21 lutego 2018 roku złożył w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. wniosek o refundację za okres od dnia 01 stycznia 2018 roku do dnia 31 stycznia 2018 roku przedstawiając jako załącznik dokumenty nie odzwierciedlające wymiar pracy rzeczywiście świadczonej przez M. Ł. jednakże zamierzonego celu nie osiągnął wobec wydania decyzji odmownej przez Powiatowy Urząd Pracy w G. z dnia 06 marca 2018 roku, czym jako pracodawca uporczywie naruszał prawa pracownika M. Ł. wynikające ze stosunku pracy

tj. o czyn z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk i art. 218§1a kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12§1 kk

2).W. Z.

urodz. (...) w G.

córki M. i H. z d. W.

oskarżonej o to, że:

W bliżej nieustalonym okresie od października 2017 roku do dnia 21 listopada 2017 roku w G. w celu użycia za autentyczny podpis pracownika M. Ł. poprzez złożenie podpisu o treści (...) na liście obecności za miesiąc października 2017 roku w ramach świadczenia pracy na rzecz (...) D. P. (1) z siedzibą w W., który to dokument został użyty jako autentyczny przez D. P. (1) do wniosku o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych w ramach zawartej umowy pomiędzy Powiatowym Urzędem Pracy w G. a (...) D. P. (1) z siedzibą w W., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi

tj. o czyn z art. 270§2a kk

1. Oskarżonego **D. P. (1)** odnośnie czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia uznaje za winnego tego, że:

a) w miesiącu październiku 2017 roku w bliżej nieustalonym dniu w G. w celu użycia za autentyczne na liście płac nr (...) z dnia 30.09.2017 roku i liście obecności za miesiąc wrzesień 2017 roku podrobił podpisy M. Ł., a następnie dołączył powyższe dokumenty do wniosku z dnia 18.10.2017 roku o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...) z/s w W. zgodnie z umową z dnia 25.07.2017 roku zawartą z Powiatowym Urzędem Pracy w G. tj. występuku z art. 270§1 kk i za to na podstawie art. 270§1 kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk skazuje go na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych.

b) w dniu 19.11.2017 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G., z którym w dniu 25.07.2017 roku prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s w W. zawarł umowę o organizację prac interwencyjnych, występując z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za okres od 1.10.2017 roku do 31.10.2017 roku, do którego dołączył kopie listy płac i listy obecności, w błąd co do ilości godzin pracy świadczonej przez M. Ł. i wysokości wypłaconego jej wynagrodzenia za miesiąc październik 2017r., która w okresie od 18.10.2017 r. do 27.10.2017r. nie świadczyła pracy z uwagi na odbywanie ćwiczeń wojskowych, zaś od 28.10.2017r. do 30.10.2017r. przebywała na urlopie oraz użył jako autentyczną listę obecności, na której W. Z. podrobiła podpis M. Ł., czym doprowadził Powiatowy Urząd Pracy w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 283,26 zł działając na jego szkodę tj. występuku z art. 286 §1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk;

c) w dniu 21.12.2017r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G., z którym w dniu 25.07.2017 roku prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s w W. zawarł umowę o organizację prac interwencyjnych, występując z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za okres od 1.11.2017 roku do 30.11.2017 roku, do którego dołączył kopię listy płac i listy obecności, w błąd co do ilości rzeczywiście świadczonej przez M. Ł. pracy i otrzymanego przez nią za miesiąc listopad 2017 roku wynagrodzenia oraz użył jako autentyczną listę obecności za miesiąc listopad 2017 roku, na której podrobił w bliżej nieustalonym dniu podpisy M. Ł. czym doprowadził Powiatowy Urząd Pracy w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 944,48 zł działając na jego szkodę tj. występuku z art. 286 §1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

i ustalając, że czyny opisane w pdpkt b) i c) stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91§1 kk, skazując za nie na podstawie art. 286§1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 91§1 kk, orzeka na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 91§1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych;

d) w dniu 19.01.2018r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G., z którym w dniu 25.07.2017 roku prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s w W. zawarł umowę o organizację prac interwencyjnych, występując z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu

zorganizowania prac interwencyjnych za okres od 1.12.2017 roku do 31.12.2017 roku, do którego dołączył kopię listy płac i listy obecności, w błąd co do ilości rzeczywiście świadczonej przez M. Ł. pracy, która w okresie od 1.12.2017 roku do 4.12.2017 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim i otrzymanego przez nią za miesiąc grudzień 2017 roku wynagrodzenia, czym doprowadził Powiatowy Urząd Pracy w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 944,48 zł działając na jego szkodę tj. występku z art. 286 §1 kk;

e) w dniu 21.02.2018r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G., z którym w dniu 25.07.2017 roku prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s w W. zawarł umowę o organizację prac interwencyjnych, występując z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za okres od 01.01.2018 roku do 31.01.2018 roku, do którego dołączył kopię listy płac i listy obecności, w błąd co do ilości rzeczywiście świadczonej przez M. Ł. pracy i otrzymanego przez nią za miesiąc styczeń 2018 roku wynagrodzenia, usiłował doprowadzić Powiatowy Urząd Pracy w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 944,48 zł działając na jego szkodę lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec wydania przez Powiatowy Urząd Pracy w G. w dniu 6.03.2018 roku decyzji odmownej tj. występku z art. 13§1 kk 3w zw. z art. 286§1 kk

i ustalając, że czyny opisane w pdpkt d) i e) stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91§1 kk, skazując za nie, orzeka na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 91§1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując, iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych;

f). w okresie od listopada 2017 roku do 19.01.2018r. w G. wykonując czynności z zakresu prawa pracy jako właściciel firmy (...) z/s w W. uporczywie naruszał prawa M. Ł. pozostającej z tą firmą w stosunku pracy w ten sposób, że nie dopuszczał jej do pracy we wszystkie dni, w związku z czym wykonywała swoje obowiązki poniżej wymiaru czasu pracy wynikającego z zawartej umowy o pracę tj. występku z art. 218§1a kk i za to na podstawie art. 218§1 a kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk skazuje go na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych.

2. Na podstawie art. 568a§1 pkt 1 kpk, art. 85§1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86§1 i 2 kk w zw. z art. 91§2 kk łączy kary orzeczone w punkcie 1 powyższego wyroku i wymierza oskarżonemu D. P. (1) karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych.

3. Oskarżoną W. Z. uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia i za to na podstawie art. 270§2a kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk skazuje ją na karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych.

4. Na podstawie art. 3 ust.1 Ustawy z dnia 23.06.1973 o opłatach w sprawach karnych i art. 633 kpk zasądza tytułem opłaty na rzecz Skarbu Państwa :

a) od oskarżonego D. P. (1) kwotę 500 złotych

b) od oskarżonej W. Z. kwotę 80 złotych

i obciąża oskarżonego D. P. (1) kosztami sądowymi w pozostałym zakresie w 5/6 części tj. w kwocie 133,50 złotych, zaś oskarżoną W. Z. w 1/6 części tj. w kwocie 26,50 złotych.

Sygn. akt IIK 116/19

UZASADNIENIE

Na postawie wyników rozprawy głównej sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 25 lipca 2017 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. zawarł z oskarżonym D. P. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w W. przy Placu (...) umowę o organizację prac interwencyjnych nr (...),

na podstawie której przyznano mu jako pracodawcy częściową refundację kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne za dwie skierowane osoby bezrobotne. W ramach powyższej umowy oskarżony był zobowiązany do zatrudnienia tych osób przez okres dziewięciu miesięcy w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę, w tym na okres refundacji wynoszący 6 miesięcy od 01.08.2017 r. do 31.01.2018 r. oraz przez 3 miesiące po zakończeniu tego okresu. Umowy o pracę zawarł w dniu 01.08.2017 r. z W. Z. i M. Ł., które były zarejestrowane jako osoby bezrobotne na czas określony tj. do 31.07.2018 r. Obie miały pracować w prowadzonym przez niego punkcie o nazwie „K. pieczone” mieszczącym się w G. przy ul. (...). W ramach zawartej umowy D. P. (2) był zobowiązany w okresie objętym refundacją występować w terminie do 60 dni od dnia wypłaty wynagrodzenia zatrudnionym osobom zgodnie z przepisami Kodeksu pracy do urzędu z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych wraz z załącznikami potwierdzonymi jego pieczęcią i podpisem w postaci: kopii listy płac z potwierdzeniem odbioru wynagrodzenia pracownika (podpis pracownika na liście płac lub elektroniczny wydruk przelewu), kopii listy obecności, elektronicznego wydruku przelewów lub kopii wpłat do ZUS obowiązujących pracodawcę, deklaracji ZUS DRA oraz ZUS RCA i (...) jeśli został sporządzony, kopii zwolnień lekarskich jeśli pracownicy korzystały (dowód: zeznania D. S. (1) k. 527-528v oraz k. 20-22 i k. 392-393 w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk, J. R. k. 536v, M. Ł. k. 629-630 oraz k. 126-128 w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk umowa nr (...) o organizację prac interwencyjnych k. 111; wniosek o organizację prac interwencyjnych k. 117; umowy o pracę k. 114, k. 115; pismo Powiatowego Urzędu Pracy k. 116).

Występując 05.10.2017 roku z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za miesiąc sierpień D. P. (2) dołączył wymagane załączniki, które potwierdzały wywiązanie się przez niego z postanowień zawartej w dniu 25.07.2017 roku umowy i były podstawą wypłaty świadczenia refundacyjnego w kwocie 1888,96 zł. Już jednak w załącznikach dołączonych do wniosku z dnia 18.10.2017 roku o refundację wynagrodzenia za okres od 01.09.2017 roku do 30.09.2017 roku na liście płac nr (...) w trzecim wersie kolumny zatytułowanej (...) oskarżony podpisał się imieniem i nazwiskiem M. Ł. zaś na liście obecności za wrzesień w kolumnie nazwisko i imię podpisał się nazwiskiem Ł. podrabiając jej podpis. Podpisów M. Ł., mimo że pracowała ona przez cały miesiąc i otrzymała wynagrodzenie w wysokości zgodnej z zawartą umową na dokumentach tych brakowało zaś ich kopie musiał dołączyć do wniosku. Następnie dokumenty te w postaci kopii dołączył do wniosku i m.in. na ich podstawie wypłacono refundację w kwocie 1888,96 zł (dowód: zeznania M. Ł. j/w oraz k. 205v, k. 249 i k. 326v w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk, D. S. (2) j/w, wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) k. 526v-527; wniosek o refundację wynagrodzenia k. 55, lista płac k. 57, lista obecności k. 58; potwierdzenie wykonania operacji k. 63; odpis wniosku k. 65; odpisy listy płac i listy obecności k. 66, k. 67; odpis deklaracji rozliczeniowej k. 68; odpisy przelewów do ZUS k. 69-74; potwierdzenie wykonania operacji k. 75; opinia z zakresu badania dokumentów k. 292-323 w szczególności pkt 5 i 8 wniosków).

Występując w dniu 19.11.2017 roku z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych D. P. (1) wskazał, że M. Ł. była zatrudniona od 01.10.2017 r. do 31.10.2017 r. wprowadzając pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w błąd, gdyż w okresie od 18.10. (...) do 27.10.2017 r. odbywała ona rotacyjne ćwiczenia wojskowe, za które otrzymała uposażenie w kwocie 912,00 zł zaś w dniach od 28.10.2017 r. do 30.10.2017 r. przebywała na urlopie. Nadto do wniosku dołączył kopię listy obecności za miesiąc październik, na której w związku z tym, że M. Ł. nie podpisała się, na jego prośbę jej nazwiskiem podpisała się zatrudniona w ramach umowy o organizację prac interwencyjnych współoskarżona W. Z.. Jako załącznik dołączył także listę płac nr (...) z dnia 31.10.2017 r. wprowadzając również pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G. w błąd co do wysokości wypłaconego M. Ł. wynagrodzenia. Zgodnie z §4 pkt 5 umowy nr (...) o organizację prac interwencyjnych z dnia 25.07.2017 r. w przypadku nieprzepracowania przez pracownika pełnego miesiąca, refundacji podlegała kwota proporcjonalna do ilości dni zatrudnienia w stosunku do pełnego miesiąca, przy czym przyjęto, że miesiąc liczy 30 dni. W związku z tym oskarżony występując o refundację w pełnej wysokości wprowadzając pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G. w błąd co do ilości godzin pracy świadczonej przez M. Ł. w miesiącu październiku 2017 roku doprowadził ten urząd do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 283,26 zł (dowód: zeznania M. Ł. j/w, D. S. (2) j/w, wyjaśnienia W. Z. k. 526v oraz k. 425 w części odczytanej w trybie art. 389§1 kpk; wniosek o refundację wynagrodzenia k. 47; lista płac k. 48; lista obecności k. 49; potwierdzenie wykonania operacji k. 1004; zaświadczenie o wykonaniu ćwiczeń wojskowych k. 132; opinia z zakresu badania dokumentów j/w w szczególności pkt 7 wniosku).

Po powrocie M. Ł. do pracy w listopadzie 2017 r. oskarżony poinformował ją, że nie potrzebuje już trzeciego pracownika zaś odnosząc się do jej argumentów, że potrzebuje pracy oraz że jest związany umową z Urzędem Pracy, gdyż zatrudnił ją w ramach umowy o organizację prac interwencyjnych i że w związku z tym rezygnuje z pracy stwierdził, że nie może rozwiązać z nim umowy o pracę, gdyż straci wówczas wszystkie świadczenia. Miała ona pracować nadal jednak tylko wtedy, gdy zajdzie taka potrzeba o czym będzie poinformowana telefonicznie. W związku z zaistniałą sytuacją przez część miesiąca listopada po uzgodnieniu z oskarżonym przebywała na urlopie, za który jak się później dowiedziała nie zapłacił jej zaś przez część pracowała gdy potrzebna była jej pomoc o czym informowano ją telefonicznie. Za pracę w tym miesiącu otrzymała wynagrodzenie w kwocie 960 zł. I tym razem występując w dniu 21.12.2017 r. z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za okres od 01.11.2017 r. do 30.11.2017 r. oskarżony dołączył kopie listy płac i listy obecności wprowadzając pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G. w błąd co do ilości rzeczywiście świadczonej przez M. Ł. pracy i otrzymanego wynagrodzenia, a także pozostałe dokumenty w związku z czym wypłacono mu kwotę 1888,96 zł. Także na liście obecności za miesiąc listopad podrobił podpisy M. Ł. podpisując się jej nazwiskiem (dowód: zeznania M. Ł. j/w, E. B. k. 528v-529 oraz k. 241-242 w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk; wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) j/w; wniosek o refundację wynagrodzenia k. 38; lista płac k. 39; lista obecności k. 40; deklaracja rozliczeniowa k. 41; przelewy do ZUS k. 42-44; potwierdzenie wykonania przelewu k. 45; opinia z zakresu badania dokumentów j/w szczególności pkt 5 wniosku).

Od 01.12.2017 roku do 04.12.2017 roku M. Ł. przebywała na zwolnieniu lekarskim o czym powiadomiła telefonicznie oskarżonego jako pracodawcę, a następnie po powrocie do pracy chciała przekazać mu je, jednak nie przyjął go twierdząc, że wszystko już załatwił. Po raz kolejny przypominał jej też, że nie potrzebuje trzeciego pracownika i w związku z tym również w miesiącu grudniu przychodziła do pracy tylko wtedy, gdy była taka potrzeba o czym informowana była telefonicznie. Za miesiąc ten oskarżony wypłacił jej wynagrodzenie w kwocie 680 zł. Przychodząc w tym miesiącu do pracy tylko w niektóre dni M. Ł. nie podpisywała listy obecności. Okres świąteczno-noworoczny oraz trudna sytuacja finansowa w jakiej znalazła się wynikająca z tego, że oskarżony nie zatrudnił jej na pełny etat i w związku z tym nie wypłacał jej ustalonego w umowie o pracę wynagrodzenia były powodem tego, że na początku stycznia 2018 roku udała się ona do Powiatowego Urzędu Pracy w G. i przedstawiła swoją sytuację. Kierownik D. Instrumentów (...) Powiatowego Urzędu Pracy w G. J. R., w obecności, której rozmowa z M. Ł. odbyła się postanowiła, że pracownik tego urzędu D. S. (1) przeprowadzi kontrolę działalności gospodarczej prowadzonej przez D. P. (1). Po uzgodnieniu z oskarżonym terminu kontrolę taką przeprowadzono 19.01.2018 r. Kilka dni przed terminem kontroli D. P. (1) skontaktował się z M. Ł. telefonicznie gdyż nadal do pracy przychodziła gdy była taka potrzeba i poprosił żeby przyszła do pracy przed dniem kontroli. Na jego prośbę zgodziła się ona i w dniu, w którym przyszła oskarżony przedłożył jej listy obecności za grudzień i styczeń w celu ich podpisania zapewniając, że jeżeli podpisze je to wypłaci jej zaległe wynagrodzenie za pracę i urlop oraz że nadal będzie pracowała, gdyż zbliża się sezon. Przekonana, że dotrzyma obietnicy M. Ł. podpisała listę obecności za miesiąc grudzień 2017 roku oraz za miesiąc styczeń 2018 roku do dnia 18, w którym odbyła się ta rozmowa. Następnego dnia ku zaskoczeniu D. S. (1) przeprowadzona przez nią kontrola nie wykazała żadnych nieprawidłowości. Na pytanie skierowane do M. Ł., która była w pracy, jak to możliwe, że wszystkie dokumenty zostały uzupełnione poinformował ją ona, że na prośbę pracodawcy, który obiecał, że nadal będzie u niego pracowała oraz że wyrówna jej wszelkie straty i zapłaci zaległe wynagrodzenie podpisała je. Po zakończeniu kontroli D. P. (1) poinformował M. Ł., iż teraz nie udowodni mu, że nie pracowała, gdyż ma podpisane listy płac i w związku z tym nie wypłaci jej zaległego wynagrodzenia. Zdenerwowana i rozczarowana tym jak ją potraktował M. Ł. wręczyła mu wypowiedzenie umowy o pracę z datą 15.01.2018 r., które miała przygotowane już wcześniej jednak nie złożyła, gdyż w związku z kontrolą obiecał jej dalsze zatrudnienie. Na wskazaną datę oskarżony nie zgodził się gdyż było to przed kontrolą i w jej obecności zmienił ją na 22.01.2018 r, twierdząc, że kontrola musi zakończyć się dla niego pozytywnie. Poinformował ją nadto podczas rozmowy telefonicznej w tym dniu, że może nadal przychodzić do pracy, gdyż pozostałe pracownicy chcą wykorzystać urlopy. Tego samego dnia tj. 19.01.2018 r. wystąpił z kolejnym wnioskiem o refundację wynagrodzenia za okres od 01.12.2017 r. do 31.12.2017 r., do którego dołączył niezbędne załączniki w tym kopię listy płac i listy obecności wprowadzając pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w błąd co do ilości rzeczywiście świadczonej przez M. Ł. w tym miesiącu pracy. Nie ujawnił również tego, że w okresie od 01 grudnia

do 04 grudnia przebywała ona na zwolnieniu lekarskim. Świadczenie refundacyjne w kwocie 1888,96 zł wypłacono mu w dniu 29.01.2018 r. (dowód: zeznania M. Ł. j/w, D. S. (1) j/w, J. R. j/w; wniosek o refundację k. 31; lista płac k. 32; lista obecności k. 33; deklaracja rozliczeniowa k. 34; przelew do ZUS k. 35; potwierdzenie wykonania operacji k. 36).

Za miesiąc styczeń 2018 roku M. Ł. otrzymała wynagrodzenie w kwocie 500 zł. Następnie po rozwiązaniu umowy o pracę, który to dokument oskarżony podpisał kilka dni po dniu 19.01.2018 r., w którym otrzymał go i przekazaniu świadectwa pracy, z którego wynikało, że pracowała u niego do 10.02.2018 r. nie godząc się z tym, M. Ł. zdecydowała się opisać w piśmie z dnia 03.03.2018 r. skierowanym do Powiatowego Urzędu pracy w G. swoje zatrudnienie u D. P. (1). Na jego podstawie oraz przekazanego przez M. Ł. w dniu 02.03.2018 r. podczas wizyt w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. przed nadesłaniem pisma zaświadczenia o odbyciu ćwiczeń wojskowych w okresie od 18.10.2017 r. do 27.10.2017 r. i w dniu 05.03.2018 r. zaświadczenia lekarskiego, z którego wynikało, że w okresie od 01.12.2017 r. do 04.12.2017 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim, czego w złożonych wnioskach za październik i grudzień oskarżony nie ujawnił, wszczęto w Powiatowym Urzędzie Pracy wewnętrzne postępowanie wyjaśniające, a nadto złożono zawiadomienie o popełnieniu przez D. P. (1) przestępstw do KPP w G.. W międzyczasie tj. 25.02.2018 r. oskarżony wystąpił z wnioskiem o refundację wynagrodzenia za okres od 01.01.2018 r. do 31.01.2018 r., do którego dołączył wymagane załączniki w tym kopię listy płac i listy obecności wprowadzając i tym razem pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G. w błąd co do ilości rzeczywiście świadczonej przez M. Ł. pracy i otrzymanego przez nią za ten miesiąc wynagrodzenia. Refundacji nie przyznano mu, gdyż w dniu 06.03.2018 r. rozwiązano umowę o organizację prac interwencyjnych (dowód: zeznania M. Ł. j/w, D. S. (1) j/w, J. R. j/w, M. B. k. 528 oraz k. 332v-333 w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk; zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa k. 1-2; wniosek o refundację k. 98; odpis listy obecności k. 99; odpis listy płac k. 101; odpis przelewu do ZUS k. 101; odpis deklaracji rozliczeniowej k. 102; pismo M. Ł. k. 94; rozwiązanie umowy k. 84).

Rozwiązując umowę o organizację prac interwencyjnych wezwano jednocześnie oskarżonego do zwrotu refundacji wraz z odsetkami w kwocie 9570,30 zł, którą to kwotę zwrócił on po rozłożeniu na 10 miesięcznych rat w całości (zeznania świadka M. B. j/w, wyjaśnienia oskarżonego k. 527).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań świadków M. Ł., D. S. (1), M. B., J. R. oraz wyjaśnień oskarżonej W. Z., częściowo zeznań R. B. i wyjaśnień oskarżonego D. P. (1), a nadto pozostały materiał dowodowy ujawniony w toku przewodu sądowego.

W związku z tym, że wniosek o uzasadnienie złożył tylko obrońca oskarżonego D. P. (1) (wobec W. Z. wyrok uprawomocnił się w dniu 05.12.2019 r.) dalszy zakres uzasadnienia na podstawie art. 423§1a kpk sąd ograniczył do tych tylko części wyroku, których wniosek dotyczy.

Oskarżony D. P. (1) podczas rozprawy sądowej nie przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia. W złożonych wyjaśnieniach twierdził, że podpisując z Urzędem Pracy umowę nie miał zamiaru wyłudzenia żadnych pieniędzy. Dodał, że nie była to jego pierwsza taka umowa, gdyż już wcześniej umowę taką podpisał z Urzędem Pracy w W.. Odnosząc się do osoby M. Ł. wyjaśnił, że był z nią ciężki kontakt i problemy, gdyż nie odbierała telefonów, nie chciała podpisywać list oraz często brała wolne co wiązało się z koniecznością organizowania zastępstw. Wskazując na problemy organizacyjne jakie stwarzała w pracy wyjaśnił nadto, że wypowiedziała ona stosunek pracy oraz że rozwiązanie umowy o pracę odbyło się w spokojnej atmosferze. Podwodę wypowiedzenia przez nią stosunku pracy, jak twierdził było odzyskanie świadczenia 500+, które utraciła podejmując pracę. Opisał również dokumenty jakie musiał dołączyć do wniosku o refundację za dany miesiąc do Urzędu Pracy w związku z zatrudnieniem dwóch pracowników oraz konsekwencje niekompletności tych dokumentów w postaci odmowy wypłaty dofinansowania, a nawet rozwiązania umowy co wiązałyby się, jak podkreślił ze zwrotem dotychczas uzyskanej pomocy. Przyznał odpowiadając na pytania sądu, że działalność gospodarczą prowadzi od 1991 roku. Nie potrafił natomiast wyjaśnić dlaczego podpisał się imieniem i nazwiskiem M. Ł. na dokumentach, które następnie przedłożył w Urzędzie Pracy. Utrzymując, że w miesiącach wrześniu i w listopadzie M. Ł. parowała twierdził, że należało mu się za te miesiące dofinansowanie z Urzędu Pracy oraz że jej podpisy na liście płac i liście obecności podrobił, ponieważ brakowało ich zaś dokumentacja musiała być kompletna. Nie kwestionując również tego, że na liście obecności za miesiąc październik imieniem i

nazwiskiem M. Ł. podpisała się współoskarżona W. Z. wyjaśnił, że nie prosił jej o to i nie namawiał o tego. Twierdził mianowicie, że jako wzorowa pracownica widząc braki w podpisach na tej liście M. Ł. oraz wiedząc, że dokument ten będzie mu potrzebny po protestu uzupełniła te podpisy z własnej inicjatywy. Wyjaśnił nadto, że w lutym wystąpił z wnioskiem o refundację za miesiąc styczeń 2018 roku ponieważ umowa obowiązywała do tego miesiąca i obie panie (zaznaczył, że o ile pamięta) jeszcze pracowały, a w związku z tym refundacja należała się mu. Odnośnie tego, czy w grudniu i styczniu M. Ł. pracowała w pełnym wymiarze również powołał się na niepamięć. Opisał nadto czas pracy M. Ł. twierdząc, że nie przekraczał tygodniowego limitu godzin oraz oświadczył, że w całości zwrócił kwotę, której domagał się Urząd Pracy wraz z odsetkami po rozłożeniu spłaty na 10 miesięcznych rat (wyjaśnienia k. 526v-527).

Wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu sąd nie dał wiary, gdyż są one całkowicie gołosłowne i w związku z tym uznać należy je za przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Za wiarygodne sąd uznał natomiast wyjaśnienia D. P. (1) w części, w której nie kwestionował podrobienia przez siebie podpisów M. Ł. na liście płac i liście obecności za miesiąc wrzesień 2017 roku i na liście obecności za miesiąc listopad 2018 roku oraz świadomości tego, że podpisy M. Ł. na liście obecności za miesiąc październik podrobiła W. Z.. O ile bezspornym jest, że oskarżony dokumentów w postaci listy obecności za miesiąc październik 2017 roku z podrobionymi przez W. Z. podpisami M. Ł. użył jako autentycznego dołączając kopię do wniosku z dnia 19.11.2017 r. o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za ten miesiąc, o tyle jego wyjaśnieniom w części, w której twierdził, że zrobiła to W. Z. z własnej inicjatywy sąd mając na uwadze jej wyjaśnienia nie dał wiary. Przyznając się do popełnienia zarzucanego czynu zdaniem sądu W. Z. nie miała żadnego interesu żeby bez podstawienia pomawiać D. P. (1) o to, że zrobiła to na jego polecenie-prośbę. Nie miała także żadnego interesu w tym, żeby z własnej inicjatywy podpisywać się na liście obecności za M. Ł..

Przed oceną pozostałych dowodów na potrzeby powyższej sprawy zdaniem sądu konieczne jest krótkie odniesienie się do konstrukcji zarzutu sformułowanego przez oskarżyciela oraz znamion przedmiotowych i podmiotowych przypisanych oskarżonemu D. P. (1) przestępstw pozostających w zbiegu kumulatywnym, a jednocześnie stanowiących czyn ciągły.

Na wstępie podnieść należy, że rzeczywisty zbieg przepisów ustawy skutkujący przyjęciem tzw. kumulatywnej kwalifikacji z art. 11§2 kk ma miejsce wtedy, gdy jeden czyn sprawcy wyczerpuje znamiona typów czynów zabronionych określonych w co najmniej dwóch przepisach ustawy karnej, zaś pominięcie w kwalifikacji któregoś ze zbiegających się przepisów spowodowałoby, że nie byłaby oddana w kwalifikacji prawnej zawartość bezprawia tego czynu. Jeden czyn to zachowanie będące zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli, niezależnie od liczby skutków tego zachowania oraz liczby naruszonych przez nie norm. Za jeden czyn uważa się również konstrukcję tzw. czynu ciągłego (art. 12 kk).

(patrz m.in. A. Z. – red. Kodeks karny, komentarz, t. I, 2016 rok; również wyrok SN z 06 czerwca 2003 roku, III KKN 349/01).

Wśród typów czynów zabronionych, których znamiona w ramach przyjętej kumulatywnej kwalifikacji wyczerpał zdaniem oskarżyciela publicznie oskarżony wskazano art. 286§1 kk. Przestępstwo oszustwa określone w tym przepisie polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym, jeżeli sprawca działał w określony sposób, mianowicie wprowadzając w błąd, wyzyskując błąd lub wyzyskując niezdolność pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprowadzenie w błąd polega na podjęciu przez sprawcę podstępnych zabiegów prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości. Pozostałe sposoby a mianowicie wyzyskanie błędu innej osoby i wyzyskanie niezdolności tej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania zdaniem sądu w sprawie powyższej nie mają miejsca a w związku z tym ich szczegółowe omówienie nie jest konieczne. Przestępstwo określone w art. 286§1 kk jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem. Przez rozporządzenie mieniem rozumieć należy wszelkie czynności prowadzące do zmiany stanu majątkowego w szczególności zmiany we władaniu mieniem. Znamie „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” zostaje natomiast spełnione wówczas, gdy sprawca działając w sposób opisany w art. 286§1 kk doprowadza inną osobę do takiego rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia jej interesu. Oszustwo jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany

przestępstw kierunkowych, gdyż ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest osiągnięcie korzyści majątkowej. W doktrynie oraz orzecznictwie podkreśla się, że o zamiarze sprawcy przesądza całokształt tak podmiotowych jak i przedmiotowych okoliczności sprawy (patrz m.in. Kodeks karny, pod red. A. Zoll, Część szczególna, Komentarz, tom II, Zakamycze 2006; Kodeks karny, Praktyczny komentarz pod red. M. Mozgowa, wyd. 2, Volter Kluwer Polska Sp. z o.o. 2007r.).

Wskazano również jako pozostający w zbiegu kumulatywnym czyn zabroniony z art. 270§1 kk, który określa odpowiedzialność za podrobienie lub przerobienie dokumentu w celu użycia go jako autentycznego. Istota podrobienia sprowadza się do sporządzenia takiego zapisu informacji, któremu nadaje się pozory autentyczności, w szczególności zaś, iż pochodzi od określonego wystawcy. Tak, więc podrobieniem jest nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. W grę może, zatem wchodzić podrobienie całości dokumentu lub tylko jego fragmentu. Realizuje znamiona tego przestępstwa zarówno zachowanie polegające na podrobieniu całego tekstu dokumentu wraz z podpisem jak i podrobienie samego podpisu, przy czym obojętne jest to, czy osoba, której podpis podrobiono na dokumencie, wiedziała o tym lub wyraziła na to zgodę, czy też nie. Dokument jest, bowiem podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od osoby, w którego imieniu został sporządzony. Podrobieniem jest również podpisanie się za inną osobę jego danymi, co obejmuje także parafę, przy czym wyłącznie wówczas gdy podpis ten ma znaczenie prawne.

Przerobienie dokumentu polega natomiast na nadaniu mu innej treści niż pierwotnie posiadał, tak więc na zmianie treści istniejącego, autentycznego dokumentu. Może ono polegać na dokonaniu skreśleń, wymazań, uczynieniu dopisków, wywabieniu. Niezależnie od karalności fałszu materialnego art. 270§1kk przewiduje również odpowiedzialność karną za użycie jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego. Użyciem za autentyczny będzie przedstawienie lub przedłożenie podrobionego czy przerobionego dokumentu osobie prywatnej albo instytucji, tak więc wykorzystanie funkcji, jakie może pełnić taki podrobiony czy przerobiony dokument.

Pojęcie dokumentu zawiera art. 115§14kk. Zgodnie z tym przepisem dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mające znaczenie prawne. Konstytutywną cechą wszystkich dokumentów jest, zatem to, że z każdym z nich jest związane określone prawo albo, że ze względu na zawartą w nim treść stanowi ono dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Typ czynu zabronionego określany w art. 270§1kk sfalszowania dokumentów ma charakter umyślny i może być popełniony jako przestępstwo kierunkowe tylko z zamiarem bezpośrednim (patrz m.in. Kodeks karny, pod red. A. Zoll, Część szczególna, Komentarz, tom II s. 1319 in., Zakamycze 2006; Kodeks karny, Praktyczny komentarz pod red. M. Mozgowa, wyd. 2, Volter Kluwer Polska Sp. z o.o. 2007r.; wyrok SN z 31.08.2007 r., VKK 39/07, LEX Nr 307811).

Przestępstwo określone w art. 218§1a kk, które oskarżyciel także wskazał jako pozostające w zbiegu kumulatywnym z pozostałymi omówionymi wyżej stanowi natomiast typ naruszenia praw pracowniczych wynikających ze stosunku pracy lub ubezpieczenia społecznego. Prawa te podlegają ochronie prawno-karnej, bez względu na ich treść czy charakter. Tak więc, przepis ten niezależnie od uprawnień wynikających ze stosunku pracy chroni także prawa pracownika wynikające z ubezpieczenia społecznego, pod którego to pojęciem należy rozumieć zespół stosunków prawnych między ubezpieczonym, ubezpieczającym oraz instytucją ubezpieczającą w ramach których powstają i są realizowane określone obowiązki i prawa tych podmiotów, w szczególności obowiązek płacenia składek oraz prawa do świadczeń. Art. 218§1akk przedmiotem ochrony czyni te uprawnienia z zakresu ubezpieczeń społecznych, które mają charakter praw pracowniczych. Jest to przestępstwo indywidualne, tak więc czyn określony w art. 218§1akk może popełnić jedynie osoba, która wykonuje czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. Warunkiem odpowiedzialności karnej jest uporczywy lub złośliwy charakter naruszenia praw pracowniczych. Pojęcie uporczywości oznacza działanie lub zaniechanie trwające dłuższy czas lub powtarzające się w pewnym okresie zaś złośliwość charakteryzuje nie tylko zachowanie umyślne, ale nakierowane na cel w postaci chęci wyrządzenia innej osobie krzywdy, dolegliwości. Za uporczywe uznaje się zachowanie trwające w okresie przynajmniej 3 miesięcy. Przestępstwo z art. 218§1akk ma zatem charakter umyślny zaś popełnić je można tylko w zamiarze bezpośrednim, na

co wskazuje użycie przez ustawodawcę określenia „złośliwie lub uporczywie”. (zobacz: Kodeks karny, Część szczególna, Komentarz, Tom II, wydanie II pod redakcją Andrzeja Zoll, Zakamycze 2006 rok).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy przede wszystkim podnieść należy, że kumulatywna kwalifikacja w podanym wyżej rozumieniu nie zachodzi w przypadku zarzutu stawianego oskarżonemu D. P. (1) w części dotyczącej podrobienie podpisów M. Ł. na liście płac z dnia 30.09.2017 r. i liście obecności za miesiąc wrzesień 2017 roku w celu użycia za autentyczne, a następnie dołączenie tych dokumentów do wniosku z dnia 18.10.2017 r. o refundację z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za miesiąc wrzesień. Świadczenie refundacyjne z pewnością przysługiwało oskarżonemu za ten miesiąc i w związku z tym czyn ten należy uznać za odrębne przestępstwo wyczerpujący znamiona występku z art. 270§1 kk w podanym wyżej rozumieniu (patrz pkt 1 ppkt a wyroku).

Za odrębny czyn wyczerpujący znamiona art. 286§1 kk pozostający w zbiegu kumulatywnym z art. 270§1 kk w podanym wyżej rozumieniu uznać należy natomiast zachowanie oskarżonego dotyczące wystąpienia w dniu 19.11.2017 r. z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za okres od 01.10.2017 r. do 31.10.2017 r., do którego dołączył m.in. kopię listy płac i listy obecności, z których wynika, że M. Ł. pracowała przez cały miesiąc i wypłacono jej pełne wynagrodzenie. D. P. (1), co ustalono bezspornie nie ujawnił bowiem tego, że w okresie od 18.10.2017 r. do 27.10.2017 r. M. Ł. nie świadczyła pracy, gdyż była na ćwiczeniach wojskowych zaś w okresie od 28.10.2017 r. do 30.10.2017 r. przebywała na urlopie oraz użył jako autentycznej listy obecności za miesiąc październik, na której na jego polecenie W. Z. podrobiła jej podpisy. Okoliczności powyższe wynikają zarówno z zaświadczenia o odbyciu ćwiczeń wojskowych (k. 132), jak i zeznań M. Ł. oraz wyjaśnień W. Z., a nadto opinii biegłego z zakresu badania dokumentów (k. 292-323). Zeznaniami M. Ł. oraz wyjaśnieniami W. Z. sąd dał w pełni wiarę tym bardziej, że ich wiarygodność potwierdziła opinia z zakresu badania dokumentów, której ustalenia i wnioski końcowe mając na uwadze to, że jest ona jasna, pełna i niesprzeczna oraz przekonująca sąd w pełni podzielili. Niewątpliwie oskarżony wprowadził pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G. składając powyższe dokumenty w błąd co do ilości godzin pracy świadczonej przez M. Ł. i wysokości wypłaconego jej wynagrodzenia za miesiąc październik zaś celem jego działania było osiągnięcie korzyści majątkowej w postaci pełnej kwoty refundacji, czym doprowadził jak wynika z wycień pracowników tego urzędu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 283,26 zł. Zeznaniami D. S. (1), M. B. i J. R. odnośnie podstaw takiego wycięcia wynikających z §4 zawartej umowy sąd dał także w pełni wiarę.

Z pewnością oba wyżej omówione czyny nie zostały popełnione również w warunkach czynu ciągłego z art. 12§1 kk tj. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Przede wszystkim wykluczyć należy, aby oskarżony występując z wnioskiem w dniu 18.10.2017 r. o refundację wynagrodzenia zaplanował już zachowanie, które zrealizował występując z wnioskiem w dniu 19.11.2017 r.

Przechodząc w tym miejscu do wniosku, z którym oskarżony wystąpił w dniu 21.12.2017 r. o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za okres od 01.11.2017 r. do 30.11.2017 r. przede wszystkim podnieść należy, że ustalenia w tym zakresie sąd oparł na zeznaniach M. Ł., której dał wiarę, gdyż w tej części znalazły one potwierdzenie w zeznaniach zatrudnionej również przez oskarżonego R. B. (k. 150v-151 i k. 528v-529). Nie kwestionując tego, że w miesiącach sierpniu, wrześniu i październiku 2017 r. pracowała normalnie w pełnym wymiarze czasu pracy i otrzymała należne wynagrodzenie M. Ł. konsekwentnie utrzymywała, że jej sytuacja zmieniła się gdy wróciła do pracy po ćwiczeniach wojskowych, na których przebywała w okresie od 18 do 27.10.2017 r. Już na początku listopada jak wynika ze złożonych przez nią zeznań oskarżony poinformował ją, że nie jest mu potrzebna trzecia pracownica i w związku z tym będzie pracowała tylko wówczas gdy okaże się to konieczne. Potwierdziła to R. B., z zeznań której wynika, że M. Ł. do pracy przychodziła kiedy była potrzebna oraz że skarżyła się jej, iż otrzymuje za małe wynagrodzenie. Zaprzeczyła natomiast wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której twierdził on, że odmawiała ona przyjścia do pracy (k. 528v-529). Z zeznań M. Ł. wynika, że sytuacja taka miała miejsce również w grudniu 2017 roku i styczniu 2018 roku oraz że w grudniu przedłożyła oskarżonemu zwolnienie lekarskie, na którym przebywała od 01 do 04.12.2017 r. Do wniosku z dnia 21.12.2017 r. oskarżony po raz kolejny dołączył listę obecności za miesiąc listopad 2017 r., na której w bliżej nieustalonym dniu podrobił podpisy M. Ł., czego nie kwestionował w złożonych wyjaśnieniach zaś potwierdziły to wyniki opinii biegłego z zakresu badania dokumentów. Nie ulega zatem wątpliwości, że swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 21.12.2017 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

występując z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za okres od 01.11.2017 roku do 30.11.2017 roku, do którego dołączył kopię listy płac i listy obecności wprowadził pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G. w błąd co do ilości rzeczywiście świadczonej przez M. Ł. pracy i otrzymanego przez nią za miesiąc listopad 2017 roku wynagrodzenia oraz użył jako autentyczną listę obecności za miesiąc listopad 2017 roku, na której podrobił w bliżej nieustalonym dniu podpisy M. Ł. czym doprowadził Powiatowy Urząd Pracy w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 944,48 zł tj. należnej refundacji za zatrudnienie M. Ł., w pełni wyczerpał znamiona występku z art. 286§1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w podanym wyżej rozumieniu.

Sąd dał również wiarę zeznaniom M. Ł. w części, z której wynika, że na początku stycznia 2018 roku udała się do Powiatowego Urzędu Pracy w G. z prośbą o pomoc w sytuacji w jakiej znalazła się wynikającej z zachowania D. P. (1). W związku z jej zarzutami przeprowadzono w dniu 19.01.2018 r. kontrole u oskarżonego i wiarygodność M. Ł. potwierdziła niewątpliwie D. S. (1), która kontrolę tę przeprowadziła, a także J. R., która zleciła jej przeprowadzenie. Obie były również obecne podczas rozmowy z M. Ł. i także zeznaniom tych świadków sąd dał wiarę.

Z zeznań M. Ł. wynika nadto, że również w miesiącu styczniu 2018 roku pracowała tylko w niektóre dni oraz że otrzymała wynagrodzenie w kwocie 500 zł zaś podpisała listy obecności za miesiąc grudzień 2017 roku i styczeń 2018 roku gdyż prosił ją o to oskarżony, który obiecał, że wypłaci jej zaległe wynagrodzenie i że nadal będzie u niego pracowała. To, że po kontroli przeprowadzonej przez D. S. (1) wycofał się z tej obietnicy niewątpliwie tłumaczy złożenie przez M. Ł. wypowiedzenia umowy o pracę. Nie ulega zatem wątpliwości, że swoimi zachowaniami polegającymi na tym, że:

- w dniu 19.01.2018 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G. występując z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za okres od 01.12.2017 roku do 31.12.2017 roku, do którego dołączył kopię listy płac i listy obecności, w błąd co do ilości rzeczywiście świadczonej przez M. Ł. pracy, która w okresie od 01.12.2017 roku do 04.12.2017 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim i otrzymanego przez nią za miesiąc grudzień 2017 roku wynagrodzenia, czym doprowadził Powiatowy Urząd Pracy w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 944,48 zł w pełni wyczerpał znamiona występku z art. 286 §1 kk w podanym wyżej rozumieniu;
- w dniu 21.02.2018 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w G. występując z wnioskiem o refundację wynagrodzenia z tytułu zorganizowania prac interwencyjnych za okres od 01.01.2018 roku do 31.01.2018 roku, do którego dołączył kopię listy płac i listy obecności, w błąd co do ilości rzeczywiście świadczonej przez M. Ł. pracy i otrzymanego przez nią za miesiąc styczeń 2018 roku wynagrodzenia, usiłował doprowadzić Powiatowy Urząd Pracy w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 944,48 zł działając na jego szkodę lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec wydania przez Powiatowy Urząd Pracy w G. w dniu 06.03.2018 roku decyzji odmownej w pełni wyczerpał znamiona występku z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w podanym wyżej rozumieniu.

Przypisanych w pkt 1 ppkt b i c wyroku oraz w pkt 1 ppkt d i e czynów oskarżony dopuścił się nie w warunkach czynu ciągłego, ale w warunkach ciągu przestępstw określonych w art. 91§1 kk tj. w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności.

Nie ulega także w świetle zeznań M. Ł. wątpliwości, że zachowaniem polegającym na tym, że w okresie od listopada 2017 roku do 19.01.2018 r. w G. wykonując czynności z zakresu prawa pracy jako właściciel firmy (...) z /s w W. upoczywie naruszał prawa M. Ł. pozostającej z tą firmą w stosunku pracy w ten sposób, że nie dopuszczał jej do pracy we wszystkie dni, w związku z czym wykonywała swoje obowiązki poniżej wymiaru czasu pracy wynikającego z zawartej umowy o pracę w pełni wyczerpał znamiona występku z art. 218§1a kk w podanym wyżej rozumieniu, gdyż jego zachowanie niewątpliwie nosiło cechy upoczywoci i naruszało prawa pracownicze wynikające ze stosunku pracy.

Za wiarygodne sąd uznał także zawnioskowane aktem oskarżenia dokumenty tym bardziej, że nie kwestionowano ich autentyczności.

Uznając oskarżonego D. P. (1) za winnego popełnienia przypisanych mu czynów sąd:

a) za czyn przypisany w pkt 1 ppkt a na podstawie art. 270§1 kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk skazał go na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych;

b) ustalając, że czynów przypisanych w pkt 1 ppkt b i c wyroku dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw określonych w art. 91§1 kk skazując za nie na podstawie art. 286§1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 91§1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych;

c) ustalając, że czynów przypisanych w pkt 1 ppkt d i e wyroku dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw określonych w art. 91§1 kk na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 91§1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk skazał go na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych;

d) za czyn przypisany w pkt 1 ppkt f na podstawie art. 218§1a kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk skazał go na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych.

Łącząc na podstawie art. 568a§1 pkt 1 kpk, art. 85§1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86§1 i 2 kk w zw. z art. 91§2 kk tak orzeczone kary grzywny sąd wymierzył oskarżonemu D. P. (1) karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 20 złotych kierując się zasadą mieszaną tj. częściowej absorpcji i częściowej kumulacji w związku ze ścisłym związkiem przedmiotowym i podmiotowym zachodzącym pomiędzy poszczególnymi czynami.

Odnośnie wysokości przyjętej stawki dziennej w kwocie 20 zł sąd miał na uwadze ustalenia dotyczące sytuacji materialnej oskarżonego w szczególności wysokość osiąganych przez niego dochodów oraz warunki rodzinne (posiada na utrzymaniu troje dzieci) i stosunki majątkowe.

Wymierzając kary za poszczególne przypisane w wyroku czyny zabronione sąd miał na uwadze jako okoliczności obciążające wysoki stopień zawinienia oskarżonego wynikający z popełnienia zarzucanych mu czynów z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim oraz społecznej szkodliwości wyrażającej się w rodzaju, charakterze i wielości naruszonych dóbr w postaci praw majątkowych, wiarygodności dokumentów i pewności obrotu prawnego opierającego się na zaufaniu do nich, praw osób wykonujących pracę zarobkową, rozmiarze wyrządzonej szkody, a także sposobie i okolicznościach popełnienia tych czynów z chęci zysku.

Na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił natomiast jego dotychczasową niekaralność oraz naprawienie w całości wyrządzonej szkody (dane o karalności k. 563).

Zdaniem sądu tak wymierzone kary jednostkowe oraz kara łączna są współmierne do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się oskarżony, a nadto winna osiągnąć cele w zakresie wychowawczego i zapobiegawczego oddziaływania na jego osobę oraz w zakresie szeroko rozumianej prewencji ogólnej.

Wymierzając oskarżonemu kary grzywny m.in. przy zastosowaniu art. 37a kk sąd kierował się prymatem kar wolnościowych wynikającym z przepisu art. 32 kk

O opłacie i kosztach sądowych w pozostałym zakresie orzeczono jak w pkt 4 wyroku nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku uiszczenia powyższych należności na rzecz Skarbu Państwa.